

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2023 r.
w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
sprawy **K. S.**
skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii
w zw. z art. 11 § 3 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku
z dnia 11 maja 2022 r., sygn. V Ka 43/22,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Żyrardowie
z dnia 17 września 2021 r., sygn. II K 189/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego K. S. kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 17 września 2021 r., sygn. II K 189/21, oskarżony K.S. w ramach zarzucanego czynu został uznany winnym tego, że w okresie od nieustalonego bliżej dnia 2010 r. do dnia 19 lipca 2020 r. w Ż. , woj. [...], wbrew przepisom art. 33-35, art. 37, art. 40 i art. 40a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w ten sposób, że po ich uprzednim nabyciu od nieustalonych osób w okresie od nieustalonego bliżej dnia w 2010 r. do

nieustalonego bliżej dnia w październiku 2019 r. sprzedał P. P. w celu dalszej dystrybucji substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 4,5 kg oraz w postaci mefedronu w łącznej ilości nie mniejszej niż 1,5 kilograma, zaś w dniu 19 lipca 2020 r. przewoził na teren G., w celu dostarczenia do dalszej dystrybucji nieustalonemu bliżej mężczyźnie o imieniu A., substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 114,21 gram netto oraz w postaci 98 tabletek MDMA o łącznej wadze 33,784 gram netto, a nadto w dniu 19 lipca 2020 r. w Ż. i W. województwo [...], posiadał przy sobie środki odurzające w postaci kokainy o wadze 0,645 gram netto oraz w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste o wadze 9,423 gram netto, tj. przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za popełniony czyn - na podstawie art. 56 ust. 3 ustaw z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. - sąd orzekł wobec oskarżonego karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 400 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł. Ponadto sąd orzekł od oskarżonego nawiazkę w kwocie 5.000 zł na rzecz Polskiego Towarzystwa Zapobiegania Narkomanii z siedzibą w Warszawie na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii (art. 70 ust. 4 ustaw z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii), dokonał stosownych zaliczeń okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, a także orzekł w przedmiocie dowodów rzeczowych i kosztów sądowych.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę K.S., Sąd Okręgowy w Płocku wyrokiem z dnia 11 maja 2022 r., sygn. V Ka 43/22 zmienił zaskarżony wyrok tylko w ten sposób, że za podstawę skazania oskarżonego przyjął art. 53 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, zaś za podstawę wymiaru kary art. 56 ust. 3 tejże ustawy w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k., a w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji w mocy.

Od tego rozstrzygnięcia kasację wywiódł obrońca skazanego K.S. Zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w Płocku w całości na korzyść, obrońca skazanego zarzucił zaskarżonemu wyrokowi rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7, art. 410,

w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej poprzez jednostronną ocenę wiarygodności dowodu z pomówienia w postaci zeznań świadka P., a w szczególności nieustosunkowanie się do wszystkich przesłanek wskazywanych w orzecznictwie jako niezbędnych przy dokonywaniu weryfikacji pomówienia, a zwłaszcza bardzo ogólne potraktowanie kryterium konieczności wsparcia pomówienia innym wiarygodnym dowodem.

Obrońca skazanego wniósł w konsekwencji o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Płocku do ponownego rozpoznania, a także wniósł o zwolnienie skazanego z kosztów wniesienia kasacji ze względu na to, iż K. S. nie jest w stanie ponieść takich kosztów bez uszczerbku koniecznego dla utrzymania siebie i rodziny.

W odpowiedzi na kasację obrońcy, prokurator Prokuratury Rejonowej w Ż. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego K. S. okazała się oczywiście bezzasadna w zakresie jedyne podniesionego w niej zarzutu, co uzasadniało jej rozpoznanie i oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.).

Wyartykułowanie w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzutów naruszenia przepisów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w układzie w procesowym, w którym sąd odwoławczy nie dokonuje własnych ustaleń faktycznych, nie zmienia podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia sądu orzekającego *in merito* i nie orzeka sam merytorycznie nie jest dopuszczalne na etapie postępowania kasacyjnego. Rzecz w tym, że sąd drugiej instancji nie stosuje wskazanych powyżej przepisów, bowiem nie przeprowadza własnych czynności zmierzających do skorygowania ustaleń faktycznych dokonanych przed organem pierwszej instancji (wówczas aktualizowałoby się związanie dyspozycjami powołanych przepisów). Tymczasem Sąd Okręgowy w Płocku w wyroku z dnia 11 maja 2022 r. wprawdzie zmienił zaskarżone orzeczenie Sądu Rejonowego w Żyrardowie, jednak zmiana dokonana na etapie postępowania odwoławczego nie dotyczyła przecież dokonanych przez sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych, lecz wyłącznie warstwy wyroku z dnia 17 września 2021 r. odnoszącej się do kwalifikacji prawnej czynu przypisanego K. S.. W tym zakresie sąd odwoławczy uzupełnił przyjętą przez sąd *meriti* kwalifikację

prawną czynu przypisanego skazanemu (inna sprawa, że do redakcji sentencji wyroku z dnia 11 maja 2022 r. wkradła się oczywista omyłka pisarska, na co jasno wskazuje porównanie pkt. 1 rozstrzygnięcia sądu odwoławczego z pisemnymi motywami zaprezentowanymi w sekcji 4.1 uzasadnienia formularzowego, s. 14-15; kwestia ta nie może być jednak przedmiotem ingerencji ze strony sądu kasacyjnego z uwagi na wyraźne ograniczenie wynikające z ujęcia ram rozpoznania sprawy w postępowaniu kasacyjnym, por. w tym zakresie art. 536 k.p.k., nie chodzi wszak o merytoryczne korygowanie kwalifikacji prawnej przyjętej przez sąd *ad quem*, sąd odwoławczy dysponuje jednak możliwością dokonania korekty w związku z dostrzeżeniem oczywistej omyłki pisarskiej). Podniesienie zatem przez autora kasacji zarzutu naruszenia przepisów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w określonym układzie procesowym sprawy było możliwe tylko przy jednoczesnym wskazaniu na to, że do naruszenia tych przepisów doszło w ścisłym związku z uchybieniem przez sąd odwoławczy obowiązkom ciążącym na organie właściwym do przeprowadzenia kontroli apelacyjnej. W taki też sposób został zredagowany zarzut kasacyjny, obrońca skazanego K. S., adw. A. K. wskazał bowiem na to, że do naruszenia przepisów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. doszło w związku z naruszeniem przez sąd odwoławczy art. 457 § 3 k.p.k. Nie oznacza to jednak, że zarzut tego rodzaju może się automatycznie spotkać z aprobatą instancji kasacyjnej.

Po pierwsze więc chodzi o to, że samo wskazanie na zmaterializowanie się naruszeń w płaszczyźnie sposobu zredagowania (dokładności, wszechstronności etc.) partii motywacyjnej orzeczenia — nawet gdyby zarzut taki miał się okazać zasadny, a tak nie jest w niniejszej sprawie — nie może doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia wobec kategorycznego brzmienia przepisu art. 537a k.p.k.

Po drugie, jak już zasygnalizowano powyżej, w realiach sprawy nie sposób uznać, że Sąd Okręgowy w Płocku naruszył przepis normujący obowiązki w zakresie procesowo prawidłowego przygotowania uzasadnienia pisemnego. Niezależnie od stopnia obszerności i drobiazgowości analizy depozycji świadka P. dokonanej przez sąd orzekający *in merito*, lektura uzasadnienia Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 11 maja 2022 r. wskazuje dobitnie na to, że instancja odwoławcza w sposób

adekwatny odniosła się do zarzutów postawionych w apelacji wniesionej przez obrońcę K. S. , w szczególności zaś do zarzutu błędnej oceny zeznań świadka P. P.. Dokonując weryfikacji oceny zeznań tego świadka, dokonanej przez sąd pierwszej instancji w przyzmacie zarzutów postawionych w zwyczajnym środku odwoławczym, wskazał sąd odwoławczy nie tylko na to, że świadek P. w swych relacjach procesowych podał okoliczności odnoszące się do współpracy w zakresie handlu narkotykami (personalia uczestników obrotu, ilość, rodzaj nabywanych narkotyków), ale także wyeksponował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku — doniosłą z punktu widzenia oceny depozycji tego osobowego źródła dowodowego i ich obiektywizmu — okoliczność, że świadek ten sam nie wypierał się swojej własnej działalności w zakresie obrotu narkotykami, nie starając się w żaden sposób wybielić swojej roli w tym procederze. Zagadnienia związane z oceną zeznań świadka P. P. zostały poddane dokładnej weryfikacji przez instancję odwoławczą, która w przyzmacie zarzutu apelacyjnego dokonania „skrajnie nieobiektywnej oceny [...] zeznań świadka K. [powinno być P. - *przyp. SN*] P.” trafnie wskazała na to, że szczegółowe relacje procesowe (wskazanie z imienia i nazwiska osób z którymi handlował narkotykami w Ż. w latach 2010-2019, ujawnienie czasu i miejsca dokonywanych transakcji, przedmiotu poszczególnych transakcji) zasługiwały na obdarzenie ich walorem wiarygodności przez sąd *meriti* (m. in. z uwagi na to, że okoliczności podawane przez świadka P. P. zostały także potwierdzone w części przez innych przesłuchanych świadków, tj. K. R. i Ł. G.) i w konsekwencji nie było przeszkód ku temu, by mogły się stać podstawą dla dokonania ustaleń faktycznych w przedmiocie postawionemu oskarżonemu zarzutu. Wywiązał się zatem sąd odwoławczy z ustawowego obowiązku podania w uzasadnieniu, czym się kierował wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za zasadne albo niezasadne.

Po trzecie należy powiedzieć, że w zarzucie nie wskazano w jakim zakresie sąd odwoławczy miał nie respektować swych powinności wynikających z art. 457 § 3 k.p.k., zaś porównanie treści zarzutu kasacyjnego z zarzutem z pkt. 1 *petitum* apelacji wskazuje jednoznacznie na to, że autor kasacji w istocie stara się wywołać ponowną kontrolę apelacyjną wyroku Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 17 września 2021 r., sygn. II K 189/21, zaś wskazanie na naruszenie przez sąd

odwoławczy przepisu art. 457 § 3 k.p.k. ma charakter czysto instrumentalny, skoro poza powołaniem się na judykaturę najwyższego organu władzy sądowej dotyczącą tego przepisu skarżący w uzasadnieniu kasacji nie podał w sposób skonkretyzowany żadnych okoliczności świadczących o tym, że art. 457 § 3 k.p.k. został naruszony przez instancję odwoławczą.

Sumując: uwzględniając ewidentną bezpodstawność zawartego w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzutu, Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy skazanego K. S.. jako oczywiście bezzasadną, o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzekając w oparciu o treść przepisów art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[SOP]

[ms]